

Alma wil opnieuw trefplaats van studenten worden

Geen prijsverhogingen in Alma

Dit jaar gebeurde wat waarschijnlijk in de geschiedenis van Alma vrij uniek is: studenten, Alma-personeel en universiteit geraakten het eens over de nieuwe begroting. Een begroting zonder prijsstijgingen. Tekenen van een nieuwe tijd?

De Alma-studentenrestaurants behoren ongetwijfeld tot de best gekende delen van de sociale sector aan onze universiteit. Minder bekend is misschien het feit dat de studentenresto's ook medebeheerd worden door de studenten. Via Sociale Raad (Sora) hebben de studenten één derde van de stemmen op de Raad van Beheer (RvB) van Alma. Daar proberen zij zoveel mogelijk het oorspronkelijke, sociale karakter van de studentenresto's te bewaren: "Het oprichten en organiseren van restaurants, drank- en gelagzalen waar goedkope maaltijden verschaft worden aan studenten" (statuten Alma vzw).

In het verleden werd door de drie studenten-medebeheerders op de RvB vaak een bikkelharde strijd uitgevochten met de directie om de Alma-maaltijdprijzen zo laag mogelijk te houden. Vaak had die strijd veel weg van een gevecht tegen de bierkaal. Steevast beriep een meerderheid op de RvB zich op een 'gezond economisch beleid' om de prijzen te laten stijgen, waardoor de studenten bakzeil haalden en noodgedwongen akte moesten voeren tegen hun eigen restaurant.

Spelen

Sinds enkele jaren hebben de studenten een offensief ingezet om een eng-economisch beleid van Alma om te zetten tot een beleid met een visie, die ook binnen de studentenbeweging vrij nieuw was: waar vroeger de puur sociale materie de hoofdrol vormde van het aktieterrain van Sora, kwamen daar nu ook andere problema-

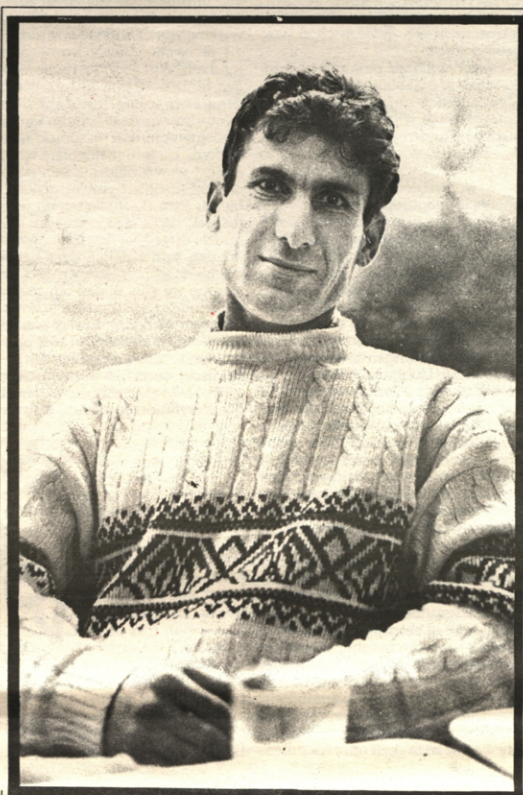
tiken bij kijken, vaak geïnspireerd door een 'eko-anarchistische' visie. In navolging van Murray Bookchin, Amerikaans eko-anarchist, wordt gesteld dat hiërarchische verhoudingen tussen mensen onderling zorgen voor een heerschappij van de mens boven de natuur.

Volgens Sora moet Alma opnieuw een sociaal studentenrestaurant worden in handen van de studenten. Er moeten ook nieuwe inspanningen gebeuren om Alma op te waarden tot trefplaats van studenten. Bovendien moet Alma bij het invullen van haar sociale opdracht, inspelen op bepaalde maatschappelijke tendensen en op de veranderende tijden. Daarom wilden de studenten de sociale opdracht van Alma een stuk breder interpreteren: een 'sociaal studentenrestaurant' neemt zijn sociale verantwoordelijkheid op in onze maatschappij en probeert ook tot een ecologisch duurzaam beleid te komen.

Lies

Binnen die breder omschreven opdracht, lanceerde Alma-directeur Toon Martens vorig jaar na akties van Milieuraad een milieucel. Die moest nagaan wat de effectieve milieubelasting van Alma is en trachten een aantal concrete verbeteringen te formuleren om die belasting te verlagen.

Overigens verdiende die milieucel haar goed terug want zij ontdekte dat de Vlaamse regering zo 'verstandig' was de forfait-heffingen voor bepaalde vervuilingen zo laag te zetten dat het behoorlijk voordeliger is

Terwijl de Koerden op doortocht waren in België om steun te komen vragen voor hun 'zaak', gingen wij praten met de Koerdische auteur van het kinderboek 'De witte wolk'. Pagina 6. (foto Karel De Weerd)

die forfait te betalen in plaats van de heffing berekend op basis van de effectieve milieubelasting van een bedrijf. De samenwerking tussen studenten en directie in de milieucel was voortreffelijk en leverde meteen het bewijs dat er binnen Alma nog over iets anders gepraat kan worden dan

volg op pag. 2

Kelchtermans als de provincie-gouverneur geven hen hierin gelijk. "Het opstellen van een structuurschets komt verder — zoals de stad zelf weergeeft — niet overeen met de richtlijn inzake het aansnijden van woonuitbreidingsgebieden. De voorgelegde structuurschets kan naar mijn mening dan ook geen juridische basis vormen voor de verdere ordening van dit gebied," schrijft de minister. Ook de vice-gouverneur wijst op dit feit. Hij zegt dat het aangewezen is de uitvoering van de beslissing op te schorten "daar zij de wet schendt en het algemeen belang schaadt".

Minister Kelchtermans wijst op de mogelijkheid alsnog een gewestplanwijziging aan te vragen of een BPA op te stellen, nu hij het moratorium op de BPA's versoepeld heeft. Jaak Brepols van de SP betwijfelt echter of de stad Leuven dit zal proberen. Een BPA opstellen neemt immers veel tijd in beslag en bovendien is het volgens hem weinig waarschijnlijk dat Kelchtermans, na de recente gewestplanwijziging met het teekenen van het Termonderveld voor het wetenschapspark van de KUL, nog een kado geeft aan de unief.

(ec)

KU Leuven houdt geld bestemd voor Isol zelf

Isol krijgt sinds kort, na het verlies van haar ontmoetingsruimte en bar, nu ook haar werkingsgeld niet meer. Tot voor kort ontving Isol, via Loko, subsidies van de Raad voor Studentenvoorzieningen voor het loon van de vrijgestelde en 200.000 frank werkingsgeld van de globale subsidiepot van Abos (Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking) voor haar buitenlandse werking. Het is dit laatste deel, bestemd om activiteiten te organiseren, dat Isol nu niet meer krijgt.

Home Vesalius (dat de Abos-subsidies voor de KUL ontvangt) krijgt nog steeds hetzelfde bedrag van Abos, maar in plaats van 200.000 frank door te storten naar Isol houdt de Unief dat geld nu voor haar eigen internationale werking. Zoals bekend heeft de KU Leuven onlangs haar eigen werking voor buitenlandse studenten uitgebreid — los van Isol om — met de aanstelling van een socio-kulturele werker. Zij draagt vanaf nu de verantwoordelijkheid voor socio-kulturele activiteiten voor buitenlandse studenten, wat eveneens tot de taak van Isol behoort en waarvoor die laatste voorheen subsidies ontving.

Isol zit dus nu niet alleen zonder ontmoetingsplaats (de Isol-bar werd reeds in september door de KU Leuven gesloten), maar ook zonder middelen om activiteiten te organiseren. Als er geen geld komt, is Isol zo goed als dood. Isol beschikt wel nog over een vrijgestelde, maar heeft geen geld en eigen lokaal om activiteiten in te richten. Met dit in het achterhoofd besloot Loko dan ook om meer geld te vragen aan de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS, verantwoordelijk voor de subsidies aan de sociale sector) om het verlies van de Abos-subsidies te compenseren. RvS heeft echter niet willen bijspringen en dit met het argument dat er eerst een democratische structuur moet opgericht worden vooraleer er geld kan komen. Daarom dat gedurende twintig jaar Isol geen probleem was en nu plots wel, is niet erg duidelijk. Naar de opmerking van de studenten dat er eerst geld moet zijn om een structuur te kunnen oprichten werd niet geluisterd.

Voor de zoveelste keer negeert de KUL Isol volledig en komt haar belofte niet na. Isol bestaat reeds jaren maar wordt niet meer erkend als democratische organisatie, met als gevolg dat de buitenlandse studenten in Leuven geen eigen werking meer hebben. Na het sluiten van de ontmoetingsruimte en het intrekken van de subsidies, klinkt het argument van de KUL dat de studentenbeweging en de buitenlandse studenten volledige vrijheid krijgen in het oprichten van een eigen buitenlandse werking maar zwakjes.

(ec)

Vogelzang gekelderd

Veto berichtte op 13 december reeds over de plannen van de Universitaire Ziekenhuizen om een aantal nieuwe gebouwen neer te planten, onder meer voor de huisvesting van assistenten en voor de inrichting van een kinderkribbe.

Ondanks hevige protest van omwonenden en oppositiepartijen SP en Agalev keurde de gemeenteraad van 18 oktober het project toch goed. Minister Kelchtermans stak daar vorige week echter een stokje voor. Bovendien heeft ook de vice-gouverneur van de provincie Brabant op vraag van Yves Vandenberghe (Agalev) de gemeenteraadsbeslissing geschorst, een vrij ongewone maatregel. De verdere gang van het project Vogelzang krijgen dus ongelukkig over de gehele lijn. Eerder werd wel al het fiat gegeven voor het andere delicate dossier: het wetenschapspark aan Termonderveld.

De argumenten van de tegenstanders draaiden in het eerste dossier vooral rond de gevolgdere procedure en de inplantingsplaats. Het gehele project was in strijd met de gewestplanvoorschriften. Al deze argumenten werden overgenomen door de gemeenschapsminister en de provincie-gouverneur. Zo is er ten eerste het ontbreken van een woonbehoef-

studie. Het gebied Vogelzang is in de gewestplannen namelijk opgenomen als een woonuitbreidingsgebied, en zulk een gebied mag slechts aangesneden worden onder strikte voorwaarden, namelijk wanneer er zich een woontekort voordoet.

Frappant is ook dat Kelchtermans reeds in maart van dit jaar een brief schreef naar schepen van ruimtelijke ordening Bart Massart (CVP) en hem op de hoogte bracht van de noodzaak van zo'n studie: "Op de vergadering van 2 december 1992 op mijn kabinet was reeds vermeld dat het benutten van dit woonuitbreidingsgebied moest verechtaardigd worden vanuit een gemeentelijke woonbehoefte studie waarbij kan rekening gehouden worden met het opzet van het project zelf." Massart zegt de brief niet ontvangen te hebben. Er werd in ieder geval geen rekening mee gehouden tijdens de discussies over het project.

Een tweede struikelblok in het gehele dossier vormt de bedenkelijke werkwijze die de unief en de gemeenteraad gevolgd hebben. Men is te werk gegaan via een structuurschets, die echter geen juridische waarde heeft en die dan ook niet kan gebruikt worden om een woonuitbreidingsgebied aan te snijden en de bestemming van een gebied te wijzigen. De oppositie wees dan ook voortdurend op het feit dat men een Bijzonder Plan van Aanstelling (BPA) moest opstellen of een gewestplanwijziging doorvoeren. Zowel

BINNENIN

Scorpio 5
Planeten wentelen en winden hun banen als slingers om een dronken zon, uw planten hebben elke dag een beetje water nodig. Humor op radio Scorpio, vergeet het huiswerk niet.

Evenementenhal 3
De stad Leuven en de KU Leuven sloegen er maar niet in om zich aan gewestplannen en andere wettelijke bepalingen te houden. Vogelzang, Termonderveld, Silo, stuk voor stuk werd de wet met de voeten getreden. Het dossier van de evenementenhal zit precies in dezelfde traditie.

Kringbladen 4
Deze week bespreken we een nieuwe lading kringbladen. Nietsonziend of bewonderend, een irrealistische balans, want iedereen weet dat elke neurose vroeg of laat moet eindigen in, jawel, een jammerlijke hysterie.

overzicht

GROEP T

INGENIEURS MET VISIE

INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

Enkel naar Joegoslavië weliswaar De universiteit vliegt

Tussen 22 januari en 4 februari brengt een bus vol studenten van verschillende Belgische universiteiten (Brussel, Luik, Namen, Leuven en Louvain-la-Neuve) een bezoek aan eks-Joegoslavië. Een uitwisseling onder de naam Flying University die blijkbaar de bedoeling heeft over gevechtshallen heen de dialoog in stand te houden. Ooit zal er toch iets heropgebouwd moeten worden.

De oorsprong van het project gaat terug tot maart vorig jaar toen veertig artiesten uit het vroegere Joegoslavië in Louvain-la-Neuve samen kwamen om hun werk voor te stellen. De studentenbeweging van onze zusteruniversiteit — Assemblée Générale des étudiants de Louvain (AGL) — maakte van de gelegenheid gebruik om na te denken en te discussiëren over de impasse waar eks-Joegoslavië in verzeild is geraakt.

De artiesten getuigen onder meer van de isolatie van (sommige) studenten en anderen die niet akkoord gaan met de nationalistische regimes en een einde willen maken aan de zinloze oorlog. Dat werd een concreet aanknopingspunt voor AGL om een project uit te werken dat de naam Flying University kreeg en tot doel had een 'universitaire korridor' tussen België en het vroegere Joegoslavië uit te bouwen.

Glorie

Twee artiesten engagerden zich in het project, Ivana Momcivovic (scenario-schrijver) en Boris Bakal (conceptueel artiest). Zij zorgden voor de nodige contacten met studenten in verschillende steden in Slovenië, Kroatië, Servië en Bosnië.

De studenten van AGL werden vooral gedreven door de gevoelens van onmacht die de oorlog in Joegoslavië oproept. De VN-interventieformule in de nieuwe wereldorde is ondertussen al zodanig uitgehold, dat er nauwelijks nog van enig effect sprake is. De VN-blauwhelmen observeren nu al enige tijd de oorlog. Het debat dat nog gevoerd wordt, draait hoofdzakelijk rond militair ingrijpen of niet, een dilemma dat echter in beide gevallen geen vrede lijkt te garanderen. 'Wir haben es nicht gewußt' gaat in 1994 niet op, maar we weten nog steeds niet hoe we kunnen reageren.

Er is dus behoefte aan alternatieven, vóór de onmacht helemaal in onverschilligheid omslaat. Flying University heeft de pretentie een (kleinschalig) alternatief te zijn dat uitgaat van een globale visie op het identiteitsprobleem. Wanneer de oorlog stopt, zijn alle problemen zeker niet van de baan. Slovenië is hier een illustratie van: het land heeft slechts tien dagen 'onafhankelijkheidsstrijd' gekend in 1990, maar het nationalisme neemt er vandaag beangstigende, onverdraagbare vormen aan. In Hongarije en Roemenië doen zich gelijkaardige ontwikkelingen voor. Als reactie op onzekerheden schijnen mensen terug te grijpen naar 'vroeger' identiteiten, die meestal achterhaald gemaakt worden maar in ieder geval zeer 'glorieus' zijn. Een dergelijke identiteit kan een groot gevoel aan zekerheid en waardigheid bieden, en

de 'kanten' in de studentenwereld aan één tafel samen te brengen.

Zelf

In Servië zijn er bij het begin van de oorlog pacifistische initiatieven ontstaan. De studenten in Beograd willen het hebben over de verwerking van de oorlog — waarin Servië de eerste agressor was — in het land zelf. Wat gaan Servische leerlingen binnen 10 jaar in hun geschiedenislessen leren? En wat kan de motivatie zijn van de Waalse en Vlaamse studenten om aan dit project mee te werken? De initiatiefnemers van het project waren duidelijk van oordeel dat het identiteitsprobleem zich ook bij ons stelt. De studenten uit de drie Joegoslavische steden vroegen onder andere of we voor hen geen dossierteksten konden samenstellen over het Belgische staatsstelsel en de wijze waarop we erin slagen om met verschillende groepen samen te leven.

Slagen we daar trouwens werkelijk in? Wordt er momenteel niet op verschillende niveaus de solidariteit in de Belgische samenleving konsekwent uitgebouwd (Vlamingen-Walen, begoeden-minderbevoelden, autochto-

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen op Leuvense (studenten)actualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met $\pm 1,5$ getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

nen-migranten,...)? Met wie wensen we nog wel solidair te zijn? Met mensen die hetzelfde denken of in hetzelfde geloven als wij? Kennen we de anderen wel?

In de concrete organisatie heeft 'Flying University' dergelijke moeilijkheden ondervonden. De Waalse initiatiefnemers hadden het niet gemakkelijk om de Vlaamse studenten te bereiken — wat meteen verklaart waarom het project zo laat van de grond kwam in Leuven. Vervolgens bracht de financiering 'xenofobe' reflexen met zich mee van bepaalde instanties die dan eerst wilden weten wat de verhouding 'katolieke' tegenover 'vrijzinnige' studenten was. De groep studenten die nu al aan het project werkt, beschouwe deze problemen eerder als uitdagingen die

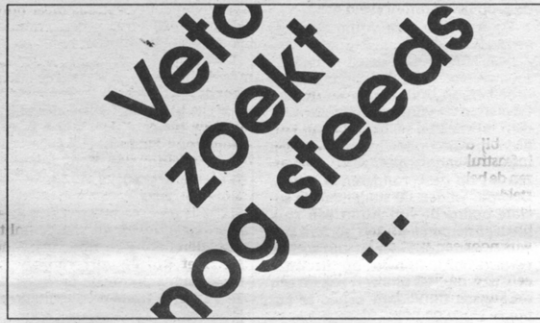
moesten aangegaan worden om geloofwaardig naar Joegoslavië te vertrekken. Het was precies de bedoeling dat de Belgische studenten zelf eerst nadachten en gekonfronteerd werden met hun eigen problemen rond identiteit en verdraagzaamheid.

Wat er juist in Joegoslavië zal gebeuren, valt af te wachten, maar de bereidheid van de studenten ginds om samen over deze problemen te praten en na te denken belooft een interessante uitwisseling.

Sarah Bracke

De eerste uitwisseling gaat door van 22/1 tot 4/2 met studenten in Ljubljana, Zagreb en Beograd. Prijs: ongeveer 12.000 frank per persoon, elke universiteit staat zelf in voor eventuele subsidies voor haar studenten. Iedereen die nog mee wil moet dringend contact opnemen met Katrien Simoens (in verband met visa) op het nummer 29.33.13.

Donderdag gaat er vanaf 18.30 uur een informatieavond rond het project door in de Vlamingenstraat 116. Deze avond moet ook de start vormen van een bredere uitbouw van het project — ondermeer rond-tafelgesprekken — in Leuven. Indien de uitwisseling meevalt wordt in juli een tweede gepland.

Geen prijsverhoging Alma

vervolg van pag. 1
over cijfers na de komma uit een begrotingsverslag.

Enkele maanden na de aanvang van dit academiëjaar werd het duidelijk dat de begrotingsdiskussie dit jaar anders zou moeten gevoerd worden. De verkoopcijfers van Alma waren immers ronduit slecht. In vergelijking met vorig jaar werden in de maand november acht procent minder maaltijden verkocht. Een verklaring hiervoor zoekt de directie onder andere in de gewijzigde eetgewoontes: studenten eten vaker warm 's avonds en schrikken er niet voor terug een maaltijdje op te warmen in de microgolf. Bovendien zorgt de evolutie in de lessenroosters ervoor dat de middagpauzes steeds korter worden. Ook de komst van Mac Donald's naar Leuven heeft Alma geen goed gedaan. De directie schat het verlies op driehonderd maaltijden per dag. Hierdoor zijn de dalingspercentages van maaltijden en consumpties ten

opzichte van verleden jaar bijna verdubbeld.

Door de slechte verkoopcijfers was het dit jaar meer dan ooit noodzakelijk om in de begrotingsdiskussie tot een aantal konstruktieve voorstellen te komen. In het verleden eindigden begrotingsdiskussies immers steevast met studentenakties tegen Alma omdat de maaltijdprijzen voor een zo-veelste keer gestegen waren. Directeur Toon Martens lanceerde daarom zijn 'Alma-pakt'. Kern van dit plan is een Alma-beleid waarin alle betrokken partijen zich kunnen terugvinden: directie, studenten, personeel en universiteit. Vanuit studentenzijde werd vooral gezocht naar een manier om in Alma goedkope, kwalitatief goede, gevarieerde en sociaal-ecologisch verantwoorde maaltijden te kunnen aanbieden. Daarvoor werden een aantal nieuwe hefboomen bovengenoemd. Door Alma meer dan vroeger te laten inspelten op seizoen-schommelingen, kunnen de grond-

stofprijzen serieus gedrukt worden: voortaan dus meer tomaten in de zomer en witloof in de winter. Maaltijden zullen met het nieuwe prijszettingstelsel, afhankelijk van marktprijzen en arbeidskosten, ook gemakkelijker kunnen veranderen van prijskategorie. Daarnaast zouden er voortaan ook lichtere en kleinere maaltijden in Alma kunnen gegeten worden. Voor de studenten was het tenslotte ook nog belangrijk dat de prijszetting van de maaltijden niet eksklusief bepaald zou worden door economische motieven. De RVB moet namelijk ook uit meer principiële overwegingen bepaalde maaltijden goedkoper of duurder kunnen maken. Z worden de alternatief schotels nu al ekstra gesubsidieerd omdat die gezonder en ecologisch-verantwoord zijn.

Breed

Het compromis dat uiteindelijk werd bereikt, voorziet in het konstant houden van de maaltijdprijzen in Alma voor alle categorieën. Enkel de allerduurste maaltijdscategorie (die van 137 frank, die slechts door 3 procent van de studenten genomen wordt) zal enkele franken duurder worden om zo tot een evenrediger prijsverschil te komen tussen de hoogste twee prijskategorieën — in vergelijking met de prijsverschillen tussen de lagere categorieën. Bovendien komt er een opvolgingscommissie die moet nagaan of alle gemaakte afspraken nageleefd worden. Zo zal die commissie erop toezien dat de maaltijden uit de laagste maaltijdscategorie (75 frank) voldoende gevarieerd zijn.

De bereikte resultaten van de begrotingsdiskussie werden unaniem positief onthaald op Sociale Raad. Voor de eerste keer sinds studentenheugnis komen er geen maaltijdprijsstijgingen, waardoor de relatieve druk van de maaltijden op het studentenbudget kunnen afnemen. Op die manier belooft Alma in 1994 (overigens net het jaar waarin veertig jaar Alma gevierd wordt) alvast haar steentje bij te dragen om alle studenten — ook zij die het financieel een stuk minder breed hebben — van een degelijke, goedkope maaltijd te voorzien.

Pieter Vandekerckhove

Veto
s Meiersstraat 5
3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
☎ 016/22.04.66

Kolofon

Jaargang 20
nr. 15
10 januari 1994

Ver. uitg. Karen De Pooter,
s Meiersstraat 5, 3000 Leuven

Hoofdredactie:
Kris Jacobs

Redaktiesekretaris:
Karen De Pooter

Redactie: Els Cornelis,
Karel De Weerd, Serge
Franchoo, Jeroen Overstijns,
Steven Van Garsse, Raf Uten

Doka: Karel De Weerd, Rob
Stevens, Frank Viaene

Tekeningen: Nix

Layout en vormgeving: Filip De
Keukeleere, Karen De Pooter,
Kris Jacobs, Jeroen Overstijns,
Hans Vandanebeele,
Steven Van Garsse

Medewerkers: Sarah Bracke,
Pieter De Gryse, Henk
Dheedene, Piet Maris,
Bart Pinxten, Pieter
Vandekerckhove, Peter Van
Rompaey

Eindredactie: Steven Van Garsse

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij Nevada Brussel
Oplage 9000 exemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studen-
ten: 350fr; buitenland: 600fr;
steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op
rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om
15.00u

New FITNESSES

Center

DIESTSESTRAAT 133

Leuven

016/23 65 65

OPENINGSUREN WEEKDAG 10.00 - 23.00
ZATERDAG 10.00 - 18.00 - ZONDAG GESLOTEN

Op vertoon van deze
advertentie krijgt u een korting
van 150 fr. bij aankoop van een
abonnement of beurtenkaart.

ISOMETRICS

AEROBIC

SOLARIUM

GYM 50+

FITNESS

KINDERAEROBIC

HILLO COMBO

STRETCHING

BBB TRAINING

VARIABLES

AEROSTEP

SALINA

ZELFVERDEDIGING

COMBIGYM

BODYSULPTURE

SELFVERDEDIGING

Leuven bouwt 'evenementenhal' in Haasrode

Fuiven naast een proffenkongres?

Op het industrieterrein van Haasrode, ten zuid-oosten van Leuven, komt een 'evenementenhal' van meer dan vierduizend vierkante meter. Eindelijk krijgt Leuven weer serieuze infrastructuur voor grootschalige activiteiten. Of er veel plaats zal zijn voor cultuur in de hal is voorlopig onduidelijk. De prioriteit ligt bij het economische, de exploitatie is in handen van Flanders Technology International. Toch zou de zaal ook kunnen gehuurd worden voor grote fuiven.

Het al zeer lang aanslepende dossier van de Leuvense evenementenhal (zie kader) heeft in het laatste kwartaal van 1993 eindelijk concreet gestalte gekregen. De gemeenteraad keurde zowel de inplantingsplaats, de infrastructuur als de exploitatievoorwaarden van de evenementenhal goed. Sinds twee jaar stond eigenlijk al vast dat de hal in Haasrode zou komen. Daarbij rezen twee problemen. Ten eerste viel de inplantingsplaats in een gebied dat volgens de gewestplannen industriezone was. Een wijziging van het gewestplan ruidde dit obstakel zonder veel problemen uit de weg. Daarbij volgde het stadsbestuur een eigenaardige redenering: terwijl er al jaren vraag is naar meer industrieterrein in het Leuvense, werd er zonder blikken of blozen een flink stuk grond in Haasrode afgestaan.

Probleem nummer twee was dat het perceel waar de hal gepland is, valt binnen het deel van het industrieterrein in Haasrode dat als 'researchzone' gereserveerd is voor de KU Leuven. In het begin van de jaren '70 kreeg de KUL van de overheid recht op 50 hectare in Haasrode om er een wetenschapsparc op te starten. Eind 1991 diende het Algemeen Beheer dan ook een bezwaarschrift in tegen de inplanting van de hal. Tegelijk liet ze echter een mogelijkheid open: indien "de stad de voorstellen

voor alternatieve terreinen van samenwerking tussen de universiteit en de bedrijfswereld" steunde, was de unief wel bereid haar bezwaar tegen Haasrode in te trekken. De stad ging in op deze koehandel en beloofde de vraag van de KUL naar andere terreinen te steunen. Daarbij verrees de stad naar het Termunckveld en de kampus aan de Celestijnenlaan. Twee jaar later heeft deze samenwerking eindelijk vruchten afgeworpen: medio december keurde minister van Ruimtelijke Ordening Kelchtermans de inplanting van een wetenschapsparc op het Termunckveld goed.

Rendabel

De weg lag dus open voor het optrekken van een hal in Haasrode. Op eens rezen echter fundamentele vragen bij de noodzaak van dergelijke infrastructuur, hoewel men al die jaren de behoefte eraan had voorondersteld. Een van de belangrijkste drukingsgroepen voor de bouw van zo'n hal was de middenstand, die op zoek was naar een vast onderkomen voor haar jaarlijkse handelsbeurs. Nu liet een van de vertegenwoordigers van die middenstand, het NCMV, weten dat ze tegen de hal in Haasrode was, omdat die te ver van het centrum zou liggen. Op die manier zou de hal volledig aan haar doel voorbijschieten:

De Leuvense evenementenhal uiteindelijk toch in Haasrode.

(foto Frank Viaene)

in plaats van een economische impuls te vormen voor de handelaars in de binnenstad, zou ze meewerken aan de evolutie om de konsument naar grote verkoopscentra buiten de stad te lokken. Bovendien blijkt de laatste jaren dat handelsbeurzen even buiten Leuven steeds meer handelaars van 'elders' en steeds minder Leuvense zaken aantrekken.

Bovendien leek ook de CVP-VLD-meerderheid niet goed meer te weten waar de hal nu precies voor moest dienen. Dit bleek de laatste maanden duidelijk uit de discussies op de gemeenteraad. Eind september liet schepen van Financiën Tony Wouters (CVP), die het dossier van de evenementenhal leidt, zich nog ontvallen dat het toch wel moeillijk was om over de concrete inrichting van de hal te discussiëren "als ge dus inderdaad niet weet wat er juist kan en zal plaatsvinden". Om de exploitatie van de hal te runnen en rendabel te maken, ging de stad op zoek naar een geschikte partner. In de tijd van de geplande hal in het Provinciaal Domein (zie kader) wou men een aparte exploitatiemaatschappij oprichten, met kapitaalbreng van Artois, ABB, Cera, Gemeentekrediet en middenstandsorganisaties. Nu komt er niet zo'n speciale maatschappij, maar wordt de uitbating in handen gegeven van de vzw Stichting Flanders Technology International (FTI).

Pluralisme

Hoe men eigenlijk bij deze vzw terecht kwam, is vrij onduidelijk. Hij werd in 1988 door de Vlaamse regering opgericht met een dubbel doel: de

FTI-beurs in Gent organiseren "en er actief promotie voor voeren" en "sensibiliserings- en promotieacties (...) voeren om de slagvaardigheid van de Vlaamse economie te verhogen en het imago van de Vlaamse industrie te verbeteren, dit alles in de meest ruime zin". Door Stichting FTI als uitbater te kiezen, legt de stad de klemtoon op de organisatie van grote (technologie)beurzen en van studiedagen voor bedrijven. Deze laatste kunnen doorgaan in het businesscentrum in de hal, dat de KU Leuven overigens ook als kongrescentrum wil gebruiken. Of andere activiteiten ook binnen het doel van FTI vallen, is zeer de vraag. Op de gemeenteraad werd dit door de oppositie in twijfel getrokken. Ze vroeg prompt om een wijziging van de statuten van de vzw. Bovendien rees de vraag of het eigenlijk wel de stad Leuven is, en niet de provincie, die moet investeren in een infrastructuur voor technologiebeurzen die een veel grotere regio ten goede komen.

Kompleks

De SP had ook vragen bij de pluralistische samenstelling van FTI. "Volgens mij beperkt dat pluralisme zich tot blauw-geel," aldus Arthur Vanzebroeck (SP). De zes leden van de vzw situeren zich inderdaad eerder in die buurt: de politici Gaston Geens (CVP) en Willy De Clercq (VLD), de professoren Theo Peeters (KUL, CVP) en Walter Soete (RUG), Erik Jacquemyn (eks-adviseur van Geens) en Marc Santens (eks-voorzitter Vlaams Economisch Verbond). Gezien de professionele achtergrond van deze heren, worden

ook vragen gesteld bij hun competentie om een kompleks als de evenementenhal te exploiteren. Hun ervaring beperkt zich tot het organiseren van de technologiebeurs in Gent en alles wat daarvoor en daarna wordt ingericht ter ondersteuning van de beurs.

Kapaciteit

SP, VU en Agalev vrezen dan ook dat de hal Leuven zelf eigenlijk niet prioritaair zal dienen, terwijl het toch het Leuvense stadsbestuur is dat er meer dan 500 miljoen in investeert. Ze denken dat het aantal sport- en cultuuractiviteiten zal beperkt blijven, dat er niet voldoende infrastructuur voorzien is voor dergelijke evenementen, dat de huur van de hal te duur zal zijn voor de Leuvense verenigingen, enzomer. De meerderheid repliceert hierop dat er bewust in het begin weinig infrastructuur is aangebracht omdat men nog niet precies weet welke activiteiten er vooral zullen doorgaan. Tegelijk geeft ze echter toe dat de hal niet voor alles moet dienen: nu al is er sprake van om een nieuwe sporthal voor Leuven te bouwen. Potentieel kan elk soort activiteiten echter plaatsvinden in de hal, verzekert adjunct-stadssecretaris Paul Hennes ons telefonisch. Ook studenten zouden er terecht kunnen voor fuiven. De capaciteit van de hal zou zo'n 3000 personen bedragen. Men hoopt na de winter met de werken te beginnen en in het voorjaar van 1995 de hal te openen.

Pieter De Gryse

Een historie van evenementen

De evenementenhal is ongetwijfeld een van de langst aanslepende dossiers uit de recente Leuvense politieke geschiedenis. De vraag naar een geschikte ruimte voor grote manifestaties en beurzen in Leuven dateert al van 1958. In die 35 jaar is het steeds de middenstand geweest die, voor de organisatie van haar jaarlijkse handelsbeurs, het hardst schreeuwde om dergelijke infrastructuur. In 1979 werd voor het eerst een concrete studie verricht naar een geschikte inplantingsplaats voor een 'evenementenhal'. Volgens het studiebureau Stabo, beheerd door de Boerenbond, kon die het best in het provinciaal domein in Kessel-Lo komen.

Op dat moment had de stad echter geen geld voor de bouw van zo'n hal, waarvan de prijs toen op ongeveer 300 miljoen geraamd werd. Eind jaren '80 was de financiële situatie van Leuven zodanig verbeterd dat men dadelijk van wal stap met het project, in het Provinciaal Domein. Dat was echter buiten de buurtwoners gerekend, die zich verenigden in een aktiecomitee en naar de Raad van State stapten om de plannen tegen te houden. Terwijl de Raad de zaak onderzocht, was er al een bouwvergunning uitgereikt en de werken waren aangevat. In februari 1990 schortte de Raad van State de bouwvergunning op en liet de werken stilleggen. Vijf maanden later werd de vergunning definitief vernietigd: de inplan-

ting van de hal was in strijd met de gewestplannen (het provinciaal domein is recreatiegebied) en de stad was haar boekje te buiten gegaan door aan zichzelf een bouwvergunning toe te kennen. Ondertussen moest Leuven wel miljoenen schadevergoeding betalen aan de aannemer.

De CVP-PVV-meerderheid hield aan het debacé een zware kater over. Burgemeester Vansina toonde zich van zijn koppigste kant en schreeuwde aanvankelijk van de daken dat de hal toch nog in het provinciaal domein zou komen, na een wijziging van de gewestplannen. Een paar weken later veranderde hij van mening, omdat zo'n wijziging te lang zou duren. Er werden onderhandelingen gestart met de NMBS, eigenaar van gronden aan de Eén-Meluaan, recht tegenover de eerst geplande inplantingsplaats. Die onderhandelingen sprongen echter in oktober 1990 af toen bleek dat de NMBS de gronden zelf zou moeten gebruiken, vanwege de herinrichting van de stationsbuurt. Kort daarop liet Vansina weten dat de meest geschikte plaats volgens hem het industrieterrein van Haasrode leek. Zo kreeg de oppositiepartij SP toch nog haar zin: hoewel ze aanvankelijk (1982) ook de hal in Kessel-Lo wou, veranderde zij wel op tijd van mening en verdedigde sinds 1988 de optie Haasrode. (pdg)

HET VRG-WELSPREKENDHEIDSTORNOOI KOMT ERAAN OP WEG NAAR EEN INTERUNIVERSITAIRE KOMPETTIE

A anstaande donderdag gaat nu al voor de vierde keer het inter-fakultair welsprekendheidstornooi door. Zes Leuvense en één Gentse kandidaat trachten voor hun kring de trofee van de meest welsprekende binnen te halen. Ook dit jaar weer moeten zij hiervoor de jury overtuigen door een zelf geschreven stuk en een opgelegd werk voor te dragen.

In de Leuvense studentenwereld heerst in jaren vijftig en zestig een echte traditie van welsprekendheidswedstrijden. Voornamelijk de rechts-fakulteit stond bekend voor dergelijke activiteiten, veelal in de vorm van pleitwedstrijden. De jaren nadien is deze traditie binnen Rechten echter teoorgegaan.

Vier jaar geleden werd de draad weer opgenomen. Slechts enkele kandidaten namen het tegen elkaar op voor een kleine jury en een handvol toeschouwers in de MSI-aula. Ondertussen groeit het welsprekendheidstornooi uit tot een vaste waarde van de inter-fakultaire activiteiten.

Deelnemende kringen dit jaar zijn de Nieuwe Filosofische Kring, Politika, Medica, Ekonomika, VTK, VRG-Leuven en VRG-Gent. De deelname van een niet-Leuvense kring is een primeur. "Een welbewuste keuze", aldus organisator Bart Lodewijckx. "Het is de bedoeling om op lange termijn tot een interuniversitaire kom-

petitie te komen. Het uitnodigen van een Gentse kring is een eerste stap in die richting."

De meeste deelnemende kringen organiseren preselecties in hun fakulteit. De avond zelf valt uiteen in twee delen. In een eerste deel moeten de zeven kandidaten een zelfgeschreven stuk voordragen, dat maximaal zeven minuten mag duren. Na de pauze worden de deelnemers uitgenodigd gedurende maximaal drie minuten over te improviseren.

Naast de eer die er voor de winnaar van het tornooi te rapen valt, kan hij bovendien rekenen op een prijs van tienduizend frank. De jury die dit alles moet beoordelen bestaat dit jaar uit Cas Goossens (BRTN), Luc Vandenberghe (Minister-President), Jacques

Herbots (dekaan van de rechtsfakulteit), Luc Vandervelpen (Acco, sponsor) en Siegfried Bracke (BRTN-joernalist), die de verontschuldigde rektor Dillemaans vervangt. De keuze is niet toevallig: al deze heren namen ooit deel aan een of andere welsprekendheidskompetitie. Taalvaardigheid, spreekstijl, originaliteit en creativiteit zijn de voornaamste criteria waarmee de jury rekening houdt.

De presentatie is dit jaar in handen van Leuvenaar Ben Crabbe. De naam van de publieksanimator tijdens de pauze wou het VRG niet prijsgeven. "Een grote verrassing", zo heet het. (bp)

Het Vierde Welsprekendheidstornooi donderdag 13 januari in de Grote Aula om 20.00 u

foto labo
Uw kleurenfoto's in 1 uur!

STUDENTEN -15%

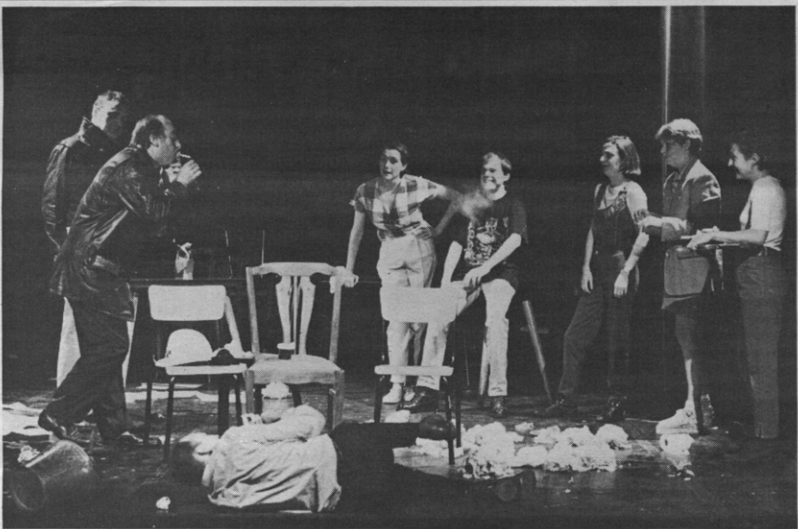
L. Vanderkelenstraat 17
3000 Leuven
016 / 23.86.56

IMEXCOM
TECHNOLOGY LEUVEN

Your Computer Specialist van Leuven

De beste prijzen in town!

Burgemeesterstraat, 3 3000 - Leuven
Tel : 016-22.32.82 - Fax : 016-22.04.85

Plankjes -- De olijke rakkertjes van Stan en de al even guitige guusjes van Dito Dito hebben elkaar zo vroeg in het jaar alreeds gevonden. En dit niet alleen in de trendy Antwerpse kroegjes die gefrekenteerd worden door die fritsen wiens avond maar geslaagd is wanneer oppergoden Tom Lanoye of Luc Perceval hun uitgaanspad een fractie van een sekonde gekruist hebben ("Was het fijn vanavond, schat?" "Och, alleen efkes met den Tom gebabbeld"). Nee, ook in het theater wordt er lustig aan dwarsverbandvorming gedaan, wat deze keer de titel 'De kluchtzangers' meekreeg. Centraal staat het fictieve teatergezelschap 'Spelen is Doen' (toch Lanoye?) dat zich over het nieuwe seizoen beraamt en over de keuze van de te spelen komedie. Teater over teater dus waarbij wij al snel geneigd zijn dat besmeurde plastic zakje van de GB waarin we onze trendy begripjes bewaren, boven te halen en tendinge te kunnen peneren dat dit wel verdracht veel weg heeft van wat Wim Van Gansbeke en dus natuurlijk ook wij metafiktie plegen te noemen. Waarna ons persoonlijk lemma in het grote Vlaamse Teaterleksikon weer een stapje dichterbij lijkt. Al dit schoons wordt u democratischterwijs toegankelijk gemaakt op maandag 17 en dinsdag 18 januari om 20.30 u op lokatie. De bus vertrekt om 20.00 u aan het Stuc. (jo)

'Happy Days' van Samuel Beckett in het Stuc Winnie en Willie in Hollandia

Ooit deed Samuel Beckett een Nederlands teatergezelschap een proces aan omdat die zijn 'Waiting for Godot' door een vrouwelijke bezetting liet spelen, tegen zijn bedoelingen in. Beckett verloor het pleit, en verbod dan maar meteen alle Nederlandse gezelschappen om nog ooit enig stuk van hem te spelen. Dat verbod heeft hij pas net voor zijn dood, in 1989, op.

De rechtszaak haalde toen de nieuwserichten en krantenkoppen en is een typisch voorbeeld van Beckett's intolerantie tegenover afwijkende ensceneringen van zijn stukken. Ooit liep hij huilend de zaal uit omdat kunstenaar Alberto Giacometti het boompje in het decor van 'Waiting for Godot' met kleurrijke linten had versierd. In ieder geval, had Beckett in 1989 niet die goedertieren daad gesteld, dan was er van deze 'Gelukkige Dagen' van Hollandia geen sprake geweest.

Beckett publiceerde 'Happy Days' in het begin van de jaren zestig, toen hij al naam had gemaakt met zijn suksesstukken 'Waiting for Godot' en 'Endgame'. Met 'Happy Days' gaat Beckett verder op de ingeslagen weg, zeg maar het door hem gebaande pad, van het absurde teater. Deze strekking, waarvan Ionesco en Pinter andere koryfeën zijn, wordt gekenmerkt door wat theoretici een *radikale devaluatie van de taal* durven noemen.

De dialogen komen niet boven het niveau van de handelingen uit, en die lijken alledaags, banaal en irrelevant, ofwel volslagen absurd en in-konsekvent. Precies die alledaagsheid en schijnbare nietszeggendheid maken de stukken tot een ideale, maar moeilijke kluit voor interpreters en filologen.

Bij 'Happy Days' is dat niet anders. Het stuk is in feite een lange monoloog van Winnie, een vrouw van middelbare leeftijd, die zich onledig houdt met allerlei banaliteiten. Ze haalt spullen uit haar handtas, een tandenborstel, een spiegel, een revolver, gebruikt ze, vertelt erover aan de hand van allerlei associaties en herinneringen, en stopt ze weer terug. Klankbord van haar bespiegelingen is Willie, haar partner sinds mensenheugnis, zo lijkt wel. Hij zit tot op het einde van het stuk verborgen achter een heuveltje, of, in deze encensering, in een soort doos. Zijn reacties beperken zich tot een paar uiterst korte, uitgebraakte replieken.

Winnie rijgt intussen de niemen-dalletjes aan elkaar met een schijnbaar niet aflatend entoesiasme. En dat terwijl ze, volgens de tekst, tot aan haar middel ingegraven zit in een grasheuvel. In deze encensering zit Winnie ingesnoerd in een metalen raamwerk, dat de vorm heeft van een gigantische hoepelrol. Beckett graaft haar in het tweede bedrijf zelfs in tot aan de nek, en die suggestie wordt gewekt door een stalen balk die tot voor haar borst wordt opgetrokken op dat ogenblik. Dat gebeurt allemaal in een impressionante constructie met kabels, katrollen en een gigantische zandloper. Best leuk allemaal, maar niet veel meer dan een spelerei.

In ieder geval zou Beckett al lang spijt hebben van zijn tolerante daad uit '89, bij het zien van zoveel artistieke vrijheid. Die diktoriale neigingen naar regisseurs toe uiten zich trouwens in de tekst zelf ook. In 'Happy Days' staan meer regie-aanwijzingen dan echt gesproken tekst. Beckett stond er, tenminste in zijn eigen re-

Raf Utten
'Gelukkige Dagen' van Hollandia speelt in de Vlamingenstraat 83 van woensdag 12 tot vrijdag 14 januari om 20.30 u (en dus niet, zoals in de Stucbrochure aangekondigd, op lokatie). Je betaalt 200 of 300 lappen.

PLOTS DRONG HET TOT HEM DOOR...

De rest van de kringbladen onder de loep Voor herhaling vatbaar

Ze hebben een tijdje op zich laten wachten, maar eindelijk is de tweede oogst van de kringbladen groot genoeg om er een bespreking aan te wijden. De kringbladen van Psychologie, Geschiedenis, en de Burgerlijk Ingenieurs blijven echte kringbladen: een beetje leuk en een beetje informatief, maar ook niets meer. Enkel Balans, het blad van Rechten, is min of meer in staat een frissere tint toe te voegen aan deze middelmatigheid.

Wat de kringbladen tot kringbladen maakt zijn de artikelen die eindigen met "voor herhaling vatbaar" of "tot volgend jaar." Niets is minder blad-vullend dan de telkens terugkerende verslagen van weekends, dopen, cocktailavonden, kantussen en fuiven, waarbij men meestal niet veel verder komt dan enkele onverstanebare inside-jokes en de vermelding dat Jan V. en Ilse D. weer beelden hebben dat ze goed met het aanwezige geresten konden omgaan (een pint een pint noemen, is volgens de echte kringbladenjournalistiek nog altijd taboe.)

Vleugel

Het was vooral de eerste Hysteria van Historia die zich hieraan bezondigde. Wat verder opvoelt als men een van de tweehonderd exemplaren van het blad bekijkt, is dat het tamelijk dik is. Achtenzestig bladzijden lijkt inderdaad een hele brok, maar dat getal mag best relativerend worden. Er werd bijvoorbeeld uitgekapt met een Who is Who van de presidentsleden die een kleine twintig pagina's in beslag neemt, maar niet verder komt dan superoriginale items als "mijn favoriete boek", "wat ik graag worden wil" en een vermelding van het aantal broers en zussen. Verder worden de bladzijden gevuld met uitgebreide citaten uit twee lievelingsboeken van de redaktie. Grappig is een stripverhaal over de jeugd jaren van de profffen. Weer blijkt de eigen inbreng niet echt ver te gaan: de strip komt uit een Hysteria van enkele jaren geleden.

Toch kan Hysteria ook leuk zijn met eigen materiaal, met name in een hartsrubriek die getuigt van een gepast gevoel voor ironie. Ook opvallend is een nogal subjectief persoverzicht en een financieel verslag. Dat laatste is iets waar misschien wel meer kringen eens aan zouden mogen denken; een opening van het (eventueel) gezonde en 'gesjoemelozel' beleid van de kring kan misschien vele twijfels en bedenkingen van de spenderende student uit de weg helpen. Het enige echte probleem

van Hysteria is dat het afgrijselijk lelijk is. De talrijke foto's zijn onherkenbaar zwart en op het gebied van vormgeving en layout leeft men er nog in de Middelleeuwen (the dark pages, in dit geval).

Ireël, het kringblad van de Burgerlijk Ingenieurs, is heel wat verzorgder maar dan ook heel wat dunner. Ook hier krijgen we een paar oersaakelijke verslagen van festiviteiten. Maar ook de rest van de artikelen zijn nogal mat en kunnen niet echt boeien. Enige diepgang is enkel te vinden in een artikel over de huisvestingsproblematiek. Naar humor moet eveneens ver gezocht worden. Enkel bij de laatste pagina's kan een glimlach niet onderdrukt worden: bij de strip "Welkom tot Burgassic Park," die enkel maar te begrijpen is voor hen die de dinosaurussen in de bioskoop gezien hebben. Over het boeiende karakter van de film kan dan nog gediskussieerd worden. Ireëel is het volgens ons in elk geval niet.

Enkele weken geleden verscheen het tweede nummer van Balans. Het kringblad van het VRG, wordt op 3000 exemplaren gratis verspreid onder de rechtsstudenten en oogt met zijn glanzende papier er professioneel. Serieuze onderwerpen zoals een evaluatie van de Leuvense huisvesting of een belichting van de partijpolitieke studentenverenigingen worden in het tweede nummer afgewisseld met humoristische items. Zo staat er op de middenpagina een plan om uit papier de sekretariaatsvleugel van kollega De Valk na te bouwen. Het eerste nummer liet eerder al zien hoe men de bibliotheekvleugel kon maken. Heel leuk is een cursus toegedansd die wetenschappelijk ingedeeld is in hoofdstukken en paragrafen ("toogdansen in historisch en filosofisch perspectief," bijvoorbeeld).

Verder biedt Balans zijn lezer interviews met zangeres en juriste Axelle Riens en met professor Monballiu over diens wonderjaren. Opvallend zijn een kolom over de mediageilheid van profffen en het perswoord waarvoor gereageerd wordt tegen de misvatting dat het presidium niets meer dan een commerciële instelling

zou zijn, die louter op winst uit is. Het blad kan in elk geval niet klagen over gebrek aan adverteerders. Wanneer we de balans van de twee eerste nummers opmaken, komen de schrijvers van Rechten er positief uit. Het kringblad wordt door het huidige presidium ernstig genomen en dat levert resultaat op.

Ook de Psychologische Kring lijkt haar blad het Neuroosje serieus te nemen. Iets te serieus zelfs. Het kringnieuws staat centraal. Slechts op vier van de tweëneveertig bladzijden volen humoristische elementen te bespeuren. Het gaat hier om een variant op de zoekertjes, en een soop onder de titel 'Zeep'. Personages met namen als Ritje, Broek, Plectra en Toren dialogeren in yuppie-taal over de belangrijke onderwerpen des levens: "Oh schat, ik zag gisteren zo'n leuk kleedje. Designer clothing, pièce unique. En ik heb het niet gekocht."

Zeep

Op die veertig andere pagina's brengt het Neuroosje uitleg over de kringwerking, kringraad, het Stuc, en de fabrik van Shrink. Er zijn twee interviews, één met professor Roossens en één met twee licentiaten in de psychologie die kritiek spuien op de manier waarop psychologie aan de KU Leuven wordt geleerd. Bij dit laatste komt het soms tot treffende uitspraken: "Men kan van studentenpsychologie niet verwachten dat ze zinvolle dingen vertellen, als ze hun professoren vijf jaar lang banaliteiten hebben horen vertellen."

En maatstaf voor de kwaliteit van deze bladen is toch wel de eigen inbreng. Het gebeurt heel vaak dat er om de twee pagina's een of ander Garfield-moppie te voorschijn gehaald wordt om toch maar grappig te kunnen zijn. Vooral Ireëel heeft hierin zijn best gedaan en spant de kroon met de talrijke Hagers. Bovendien is de enige echt grappige pagina dan nog een overname van een tekst van Hugo Matthysen. Zoals vermeld maakt Hysteria ook gretig gebruik van citaten. Hier slechts één Haggar, naast nog twee andere gekopieerde kaarten. Balans op zijn beurt maakt al te graag gebruik van de tekeningen van Asterix. Het enige zuivere blad in dit opzicht is het Neuroosje, dat bovendien ruim van eigen en soms ook wel leuke tekeningen voorziet. De rest zullen we het maar vergeven.

Henk Dheedene
Peter Van Rompae

Radio Scorpio (3): humor in vele gedaanten

Sjon redt het zonnestelsel

Steeds meer en meer kom je op deze aardbol verloren gelopen stervelingen tegen die de kluts kwijtgeraakt zijn door alle belangrijke en ernstige dingen in de wereld. Verstomd staan ze te staren op al wat om hen heen gebeurt. En dan vallen zij, net als iedereen trouwens, de nood om eens goed te kunnen lachen. Ook op Scorpio bewust men dit en probeert men daar af en toe wat aan te verhelpen.

Het meest bekende programma op Scorpio dat zo de weg van de humor wou opgaan, is wellicht 'Radio Dolores', elke woensdagavond tussen tien en elf uur. De oorspronkelijke gedachte van het programma was heel eenvoudig. De makers vonden het geen slecht idee om tussen het aanbod van alternatieve muziek — dat zo kenmerkend geworden is voor deze studentradio — eens een schlagerprogramma tussen te schuiven. Er zou elke week een bekende Vlaamse zanger in de studio aan het woord worden gelaten. Indien men erin slaagde om deze bekende Vlaming uit zijn tent te lokken, zou een plezierige avond verzekerd zijn.

Aanvankelijk was het dus duidelijk de bedoeling om met ironische vragen het Vlaamse schlager talent eens goed het vuur aan de schenen te leggen. Dat blijkt al overduidelijk uit de

presentatie. De twee presentatoren luisteren naar de namen Hugo Van Praag en Joost Van de Ven en praten met opzet met een Hollands aksent. Het gesprek met de gasten wordt daarvoor meer dan eens eigenaardige bedoening en leidt soms tot grappige versprekingen en misverstanden. Maar het uiteindelijk effect hiervan is dat de inhoud sterk gerelativeerd wordt, omdat je af en toe niet meer weet of het nu serieus bedoeld is of niet.

Humor

Toch willen de makers nooit iemand volledig voor schut zetten zodat die het na een kwartier woedend aftrapt. Enerzijds zou het programma op die manier geen lang leven beschoren zijn, anderzijds wil men ook

bewust niet Ekonomika's Smartlap-festival achterna gaan. De makers vinden bovendien dat het mogelijk moet zijn om serieus op een onderwerp door te gaan als het gesprek toevallig een interessante richting uitgaat. Uitgangspunt van het programma is eigenlijk dat de gast na de uitdaging tevreden moet kunnen vertrekken.

Bij het laatste interview voor de wintervakantie was dat bijvoorbeeld het geval met een zielsgelukkige John Terra. Toen John — Sjon, zeiden Hugo en Joost — zijn hart luchtte over religie en uit zichzelf begon over rein-karnatie, ging heel de uitdaging een uur lang verder over het karma en de harmonie in ons zonnestelsel. De man had zo de hele avond kunnen doorgaan. Plezante en tekenende illustratie daarbij: volgens John moeten alle Duitsers die zich in de Tweede Wereldoorlog schuldig gemaakt hebben aan oorlogsmisdaden, daarvoor boeten door hun reïnkarnatie als uitgemergelde en uitgehongerde Somaliërs. De filosofische of maatschappelijke implicaties hiervan bleven wel ietwat duister.

Zulke wendingen verlenen Radio Dolores heel wat speelruimte en mogelijkheden tot afwisseling, maar maken het verloop van het gesprek meestal ook onvoorspelbaar. Het hele programma steunt daarom bijna volledig op improvisatie. Uit ervaring bleek het onmogelijk om vast te houden aan een strikte, vooropgezette structuur. De enige garantie voor humor is spontaniteit. Men is dan natuurlijk wel sterk afhankelijk van de reactie van de gast zelf. Dolores slaagt er daarom niet altijd in om even humoresk of ironisch te blijven. De vragen worden makkelijk voorzichtig en serieuzer dan eigenlijk bedoeld was. Desondanks krijgen sommigen van de genodigden de indruk dat er met hen gelachen wordt. De presentatoren moeten op dat moment uitmaken hoe ver ze het spel nog kunnen spelen, maar niet zelden gaat dit dan ook ten koste van de humor.

Advies

Naast 'Radio Dolores' zijn er evenwel nog meer programma's op Scorpio die het wat losser aan proberen. Vlak na de Vlaamse schlagers, dus ook op woensdagavond maar nu van elf uur tot middernacht, is er bijvoorbeeld 'Radio Romantica'. Hierin kan iedereen die het echt niet meer ziet zitten en zijn of haar emotionele problemen niet meer te boven kan, bellen naar Lutgard voor advies. Een idee dat inderdaad best tot grappige situaties aanleiding kan geven, maar dit keer hangt het welslagen van het programma in niet geringe mate af van het respons van de luisteraars. Op het eerste gezicht zou je immers denken dat de drempel om naar de telefoon te grijpen nogal hoog ligt, maar dat blijkt in de praktijk toch mee te vallen. Lutgard heeft bijvoorbeeld ergens wel een open behoefte bij de studenten gevonden. Nochtans kun je je niet altijd van de indruk ontdoen dat het

in het merendeel van de oproepen de hopeloos verliefde is die Lutgard voor de gek houdt, veeleer dan omgekeerd. Het antwoord van Lutgard is bijgevolg meer dan eens raadselachtig en dubieus. Dat heeft op zijn beurt ook een weerslag op de humor. Die loopt van vrij subtiel tot gewoon naast de kwestie.

Allooi

Niet alle programma's die de luisteraars wensen te vermaken zijn echter zo sentimenteel als 'Radio Dolores' en 'Radio Romantica'. De verschillende programmamakers bezitten elk hun eigen gevoel voor humor. Zo is er op dinsdagavond tussen tien en elf Daka Daka. De muziek is vrij stevig maar wordt af en toe onderbroken voor een 'verhaaltje'. Op zijn zachts gezegd betreft het meestal een redelijk bizar sprookje. Zo was er ooit een variant op het verteltje van de tien negertjes. Alleen maakten die elkaar af met een kettingzaag, kwamen er na twee negertjes heel intiem terug drie en ging het voor de rest onherroepelijk de mist in. Soms weet je niet goed of het de bedoeling is dat er gelachen wordt, dan wel of je het simpelweg niet begrepen hebt. Je kunt de presentatoren in ieder geval geen gebrek aan originaliteit verwijten.

Moppen

Tot voor de vakantie was er op dinsdag ook nog het programma 'Opwindig op de Orient Express', dat verschillende soorten humor poogde te combineren. Tot voor de vakantie, want de beheerraad van Scorpio vond het programma erbarmelijk slecht. De makers van het programma zelf zijn het daar echter absoluut niet mee eens. Blijkbaar gaat het om een verschillende kijk op wat humor is of zou moeten zijn. Op de beheerraad oordeelde men "dat de presentatie beneden alle peil is. Alles is veel te onvoorbereid, er wordt voortdurend geïchtheid, en wat er dan gebracht wordt van humor is meestal van een bedenkelijk allooi — de presentatoren zelf kunnen er mee lachen, maar daarin staan ze jammer genoeg alleen." Die kritiek is inderdaad voor een deel terecht, maar de mensen van de Orient Express stellen daartegenover dat hun trein alleen maar kan rijden als er genoeg ruimte is om te experimenteren. Met andere woorden, ze geven toe dat hun moppen lang niet altijd even geslaagd en grappig zijn, maar ze doen het toch maar. Uiteindelijk is het hen erom te doen om de sleur van de gewone programma's te doorbreken en dat is op zich al verdedigbaar.

Straat

Blijkbaar moet er op een bepaald punt dus wel een keuze gemaakt worden tussen professionaliteit en degeïllikeerdheid aan de ene kant, en de charme van het proberen en zoeken met vallen en opstaan aan de andere. Waar er dan een grens moet getrokken worden, is meestal een heel nuttelose en delikate zaak. Daarin is uiteindelijk het persoonlijke, subjectieve oordeel van de beheerraad over humor bepalend. Het oordeel van de luisteraar is waarschijnlijk veel relevanter, maar valt ook veel moeilijker na te gaan. Zo was de enquête die Scorpio vorig jaar hield, door een gebrek aan respons min of meer waardeloos. Scorpio zou in feite de straat moeten optrekken en op zoek gaan naar zijn luisteraars zelf.

Serge Franchoo

Toneel

Van dinsdag tot vrijdag brengen de studenten van Kulturele Studies hun jaarlijkse teaterproductie. In het kader van hun praktijk werken zij jaarlijks enkele maanden met een professioneel regisseur. Dit jaar is dat Neil Cadger, van oorsprong Canadees, maar woonachtig te Antwerpen waar hij onder andere al voor het Speeltheater werkte. E. Pericoloso Sporgesi is een eigen productie van de regisseur. Van dinsdag tot vrijdag kan men terecht in de Soetezaal om 21.00 uur voor 150 of 180 frank. Reservatie kan op het nummer 28.48.73.

John Terra te gast bij Radio Scorpio. Een gelukkig man. (foto Rob Stevens)

Dertien is een magisch getal.
Langverwacht ... nog even ...

Ondertussen: van 3 t/m 31 januari
Cascade van Ramsijprijzen

XIII

Uw BOEKHANDEL
DE TOVERBERG

Diestsestraat 70 Leuven

Open tot 20.00 u., ook op zondag

BOEKEN - STRIPS - PRENTKAARTEN - FOTOKOPIES - TELEFAX

Scorpio op woensdag

Na de non-stopprogrammatische is er op woensdagmiddag om vier uur *De Jazzfactor*. Het programma wordt afwisselend door drie verschillende mensen in elkaar gestoken en varieert bijgevolg van week tot week. Soms wordt er gewerkt rond één enkele jazzmuzikant, soms rond een bepaald thema of een bepaalde actuele evolutie. Er wordt redelijk veel achtergrondinformatie gegeven en alles wordt in zijn kader geplaatst — wat wij eerder al als een gemis ervaren bij veel andere programma's op Scorpio.

Om vijf uur staat *Kagan* op het programma, één uurtje nieuw waven aanverwant. Ook hier is de programmatische vrij degelijk en wordt er veel concertnieuws en informatie over nieuwe releases aangeboden. Bovendien wordt er ook rekening gehouden met reacties van luisteraars. Het programma blijkt het Leuvense publiek met de lange zwarte vesten namelijk nogal sterk aan te spreken en de gedraaide muziek wordt dan ook aangepast in functie van hun wensen. Als programmamaker kun je meestal alleen maar dromen van zoveel reïsonen.

En uur later, van zes tot zeven, is het de beurt aan *Open en Bloot*. Dit programma wordt verzorgd door twee mensen die vroeger nog meewerkten aan 'Meester, hij begint weer', en dat bepaalt duidelijk ook de teneur van het geheel. Soms komen de twee vrij geestig uit de hoek, maar de beheerraad van Scorpio zelf vindt dat de muziekkeuze toch wat te 'braafjes' is en teveel afsteekt tegen de gangbare alternatieve muziek die het beeld van Scorpio bepaalt. De inhoud van het programma bestaat vooral uit actualiteit en uit activiteiten van studentenverenigingen of fakulteitskringen. Het idee is ongetwijfeld goed — er is inderdaad nood aan iets dergelijks — maar de vraagstelling in de meeste gesprekken blijft wel heel onkritisch.

Van zeven tot acht is er dan *Godbetert*. Muzikaal krijg je een doorsnee-Scorpioselectie zonder veel uitschieters, daartussenin af en toe een interview. In de week dat wij luisterden — ondertussen al enkele weken geleden — leek het wel of de makers bang waren voor onze recensie, want veel verschil met non-stop was er niet te merken. Misschien is men daarin bij Scorpio wat te laks: het gebeurt namelijk nog meer dat er een non-stopkassette in de studio gedropt wordt in plaats van het bedoelde programma.

Het *Schrijvershuis*, om acht uur, is het wekelijkse literatuurprogramma. Het schema van deze uitzending is nogal klassiek, maar wel degelijk. Vertrekpunt is een pas verschenen boek, waarvan de auteur aan een interview onderworpen wordt. De muziek wordt meestal door de geïnterviewde zelf gekozen. De geluidskwaliteit van de interviews laat spijtig genoeg vaak te wensen over. Voor een vrij professioneel uitgebouwde zender als Scorpio zou zo iets toch niet mogen.

'Het Schrijvershuis' wordt gevolgd door *Bierbeek*. De muziek gaat hier van rap over roots tot Afrikaans, de presentatie is nogal sober. Toch wordt er wel geprobeerd om minder gekende groepen te situëren. Die informatie is echter meestal nogal technisch — namen van muzikanten of labels waarop de cd uitgegeven is — en voor de luisteraar niet altijd even relevant.

Om tien uur komt dan *Radio Dolores*. Samen met *Radio Romantica* van elf tot twaalf is het daarmee tijd voor ironie en weemoed. Beide programma's hebben hun plaatsje echter al gevonden in het hoofdartikel en omdat het nooit gezond is de emotionele snaar al te zwaar te belasten, mag een verwijzing hier dan ook volstaan.

De woensdagavond wordt besloten met *White Soul*, van twaalf tot één. Het is een programma voor alle gitaargestoorde late opblijvers met muziek van Hüsker Dü, The Jesus Lizard of PJ Harvey. De een krijgt er op dat uur hoofdpijn van en gaat vermoed van al het lawaai liever slapen, voor de ander is het juist een stimulans om daarna nog eens een flink stapje in de wereld te zetten. Aan u de keuze natuurlijk.

(sf)

Vier dagen animatiefilm in het Stuc "Pure computeranimatie is nog altijd heel koel en saai"

'Aladdin', de dinosaurussen in 'Jurassic Park' en de logo's van MTV: het zijn maar enkele voorbeelden van hedendaags gebruik van animatietechnieken. Animatie-kunstenaars zijn tegenwoordig het 'Tom en Jerry'- of 'Popeye the Sailor Man'-tijdperk al lang voorbij. Het Stuc biedt deze week een overzicht van wat er zoal op de markt is. Veto sprak met de samensteller van dit programma, Erwin Carels, filmkritikus voor onder meer Andere Sinema en het tijdschrift voor animatiefilm Plateau.

De basis voor de animatiefilm werd eind vorige eeuw gelegd, gelijktijdig met die van de 'live-action film', zoals men de gewone film met menselijke acteurs pleegt te noemen. De belangrijkste pioniers waren vooral in Frankrijk en de Verenigde Staten werkzaam. Winsor McCay tekende begin deze eeuw al populaire personages als 'Gertie, the Trained Dinosaur' of de nog steeds gekende 'Little Nemo'. De gebroeders Fleischer ontwikkelden in de jaren twintig nieuwe technieken zoals de rotoskoop, waarmee levensachtige beweging kon gekreëerd worden, of het combineren van tekeningen met gefotografeerde achtergronden.

Tegelijkertijd met de geluidsfilm lanceerde Paramount in 1929 de 'Talcartoons', die erg populair werden dankzij personages als 'Betty Boop' of 'Popeye the Sailor Man'. Walter Elias Disney bouwde in die periode eveneens zijn imperium op. Met 'Mickey Mouse', 'Pluto' en 'Donald Duck' en in 1938 met zijn eerste langspeelfilm 'Sneeuwwitje' creëerde hij grote kassuccessen.

Circuit

De tekenfilm wordt zo weliswaar de bekendste maar zeker niet de enige vorm van animatiefilm. Poppenfilms, films waarin filmnegatieven manueel bewerkt worden, door de schilderkunst geïnspireerde werkstukken vinden hun weg in het circuit van de artistieke of auteursanimatiefilm. Met de opkomst van de computeranimatie lijkt zowat alles mogelijk te vervaagt de grens tussen allerlei vormen van animatie en live-action. Ziet men door de bomen het bos nog?

Edwin Carels: "Animatie is artificiële beweging. Dode materie die te leven wordt gebracht, terwijl film een reproductie is van bestaande bewegingen. Animatiefilm maakt de beweging uit het niets. Dat geldt dus zowel voor tekenfilm als voor computeranimatie als voor technieken die heel dicht bij live-action liggen."

Veto: Mogen we een film als 'Jurassic Park' van ook tot de animatie rekenen?
Carels: "Dat is pure animatie. Het is reanimatie van dingen die al lang geleden uitgestorven zijn. Het is ook helemaal niet nieuw. In het programma van het Stuc zit er ook een film van Starewicz, het is de oudste film in het programma en die gaat ook over zopgezegd wetenschappelijk correcte diertjes die lev foven komen, dat zijn dan insecten in plaats van dinosaurussen. Of dat nu met computers gebeurt of met poppen en wat pluche en stoffen, dat is niet hetzelfde."

Veto: Worden in deze tijd nog wel animatiefilms gemaakt zonder behulp van een computer?

Carels: "Heel veel. De beste resultaten zijn, nog altijd die waarin computeranimatie als middel gebruikt wordt. Echt pure computeranimatie is nog altijd heel koel en heel saai. In 'Aladdin' gebruikt men bijvoorbeeld heel veel computeranimatie, maar alles wordt nog eens overgetekend om de kwaliteit van tekeningen te combineren met de dynamiek van de computer. Dekors of bewegingen die ze zelf niet kunnen verzinnen of die te veel werk zouden vergen om te bedenken laten ze door de computer uitvoeren, maar naderhand hertekenen ze alles nog eens met de hand. Ook om testen te maken, bewegingen uit te proberen is de computer een heel efficiënt middel. En in 'Jurassic Park' zit heel veel traditionele animatie. Er wordt niet alleen met computers geanimeerd maar ook met poppen, en op een bepaald moment zelfs met een heel eenvoudig tekenfilmplee."

Vloeibaarheid

Veto: Het zijn vooral die Amerikaanse tekenfilms die bij ons bekend zijn. Zijn de belangrijkste ontwikkelingen in de animatiefilm dan vooral in de Verenigde Staten gebeurd?

Carels: "De eerste animatiefilm is gemaakt in Frankrijk en verder verliepen de ontwikkelingen in Europa en de Verenigde Staten vaak gelijktijdig. Het is inderdaad zo dat Amerika een sterke industrie heeft ontwikkeld en dat de cartoon als

industrie dus ook sneller geïnstitutionaliseerd werd. Ze hadden hun theaters, hun circuit, in Europa ging het veel langer om films die voor publieciteit gebruikt werden of om eenmalige dagen."

Veto: Is het belang en de invloed van Disney hierin overdreven?

Carels: "Disney was belangrijker als cultuurfenomeen dan als artistiek fenomeen. De figuraties van Disney spraken om de een of andere reden het publiek veel meer aan dan andere figuraties als Felix the Cat bijvoorbeeld. Hij heeft zijn imperium zakelijk ook sterker uitgebouwd. En er zit anderszids misschien ook nog wel iets ekstra's in zijn tekeningen dat het voor een internationaal publiek aantrekkelijker maakte. Zelfs Eisenstein (Russisch regisseur en filmtheoreticus uit de periode van de stille film *nvdv*) heeft daarover geschreven. Hij sprak heel theoretisch over 'protoplasmatische kwaliteiten': dat de tekeningen van Disney iets had dat in iedere mens herinneringen oproept aan vormen of aan processen, hij glag dan terug naar de voorbode, dat zo te maken hebben met vloeibaarheid, met vormen die nooit af zijn en nog altijd kunnen veranderen en ons daardoor fascineren."

Gekondenseerd

Veto: Andere vormen van animatie hebben eigenlijk nooit zo een groot publiek bereikt als de tekenfilm. De poppenfilm bijvoorbeeld kende nooit een echte doorbraak. Er worden zelden langspeel-poppenfilms gerealiseerd.

Carels: "Er worden sowieso weinig animatie-langspeelfilms gemaakt. Het beste gebruik van animatie is in kortfilms, omdat animatie zelf beweging en tijd creëert. Het is niet zomaar tijd die je reproduceert maar je mag het zelf maken, waardoor je automatisch ook een soort versneling krijgt. Tijd wordt gekondenseerd gemaakt, alles is gekoncentreerder. Dat maakt korte en krachtige films. Maar als je dan langspeelfilms maakt is het veel moeilijker om met de intrinsieke eigenschappen van het medium even sterk een spanningsboog van anderhalf uur vol te houden. Daarom zijn de meeste langspeelfilms nog gebaseerd op klassieke sprookjes, of verhalen die literair zijn. Waar een hele boel de belangrijke momenten opgevangen worden door zilver muziek."

"Die langspeelfilms worden liefst ook zo herkenbaar mogelijk gehouden, omdat een experiment van anderhalf uur te veel gevraagd is. En de poppenfilm zit nog altijd meer in de experimentele hoek, althans voor West-Europa en Amerika. Terwijl in het Oosten vaak tariëven en tonen heel laag liggen er wel veel poppenfilms, ook langspeelfilms gemaakt zijn."

"Poppenfilm kost relatief zeker meer. Toch heeft ook Disney nu een poppenfilm gerealiseerd, ook zij beginnen af te stappen van het cartoon-monopolie. Er is een film met plastic-figuurtjes en een computeranimatiefilm in de maak. Ze kopen hiervoor natuurlijk alle bekende namen op om voor hen te werken."

Veto: De meeste animate-filmers lijken momenteel toch eerder werkzaam in de wereld van reclame en videoclips dan in de cinema. Krijgen ze hier wel de mogelijkheid om nieuwe dingen te brengen?

Carels: "Daar krijgen ze de meeste opdrachten, het is voor hen een manier van overleven. Vaak blijft het gelukkig wel mogelijk om de eigen stijl te bewaren, waar dan enkel het reclame-logo even bijkomt. Terwijl regisseurs zich meestal veel meer moeten aanpassen aan een beeldtaal die al heerst in de reclamewereld."

Kontinue

"Animatie wordt graag en meer gebruikt door MTV, door de reclame omdat het zo kort en krachtig is. Men gebruikt het als 'breaks' tussen programma's, voor intro's, logo's. MTV heeft zo heel veel jonge mensen een kans gegeven, door eenmalige opdrachten uit te schrijven. Zij steunen de animatiefilm ook op alle gebied, bijvoorbeeld door kolkokwia te sponsoren. Er zitten in het programma dan ook heel wat mensen die dankzij MTV kunnen blijven verderwerken, de Quay Brothers bijvoorbeeld. Het Stuc toont ook de videoclip van 'Sledgehammer' van Peter Gabriel, iemand die de nieuwste ontwikkelingen in de animatiefilm op de voet volgt en er ook een belangrijke stimulus aan gegeven heeft."

Veto: Kinder-animatiefilms voor televisie blijven ondertussen toch nog erg populair en dus een belangrijk werkdomein?

Carels: "Ja, dat is weer een domein waar de animatiefilm uitstekend geschikt voor is. Een van de beste animatiefilm-programma's op BRT is 'Tiktak'. Dat is absoluut rudimentaire animatie, maar het spreekt enorm sterk aan. Het werkt met het heel simpele principe van fascinatie voor beweging, objecten, schaduwen, kleuren, zonder daarbij een groot verhaal te vertellen. In die zin is er tussen 'Jurassic Park' en 'Tiktak' niet zo'n groot verschil: fascinatie voor dingen die eigenlijk niet kunnen bewegen en het toch doen, het onmogelijke zichtbaar maken. Maar voor animatiefilms biedt de rudimentaire animatie natuurlijk niet zoveel ontwikkelingsmogelijkheden."

Stemmingen

Veto: Voor het programma in het Stuc heb je gekozen voor korte films in alle genres en technieken. Geeft dit nu een overzicht van wat de animatiefilm zoal te bieden heeft of is er een bepaalde invalshoek gehanteerd bij de samenstelling?

Carels: "Vooreerst wil ik even zeggen dat het heel moeilijk is zo'n programma samen te stellen. Animatiefilms zijn veel korter, krachtiger, sneller, maar de kijker raakt dan ook sneller uitgeput. Om het voor de kijker twee uur boeiend te houden is niet gemakkelijk. Daarom hebben we ook voor meer dan één thema per avond gekozen. We wilden ook tonen hoe gevarieerd de animatiefilm kan zijn."

"We willen ook aantonen dat het een volwassen kunstvorm is met vaak thema's die ver staan

van de kinderbelevingswereld, of die zelfs in films voor volwassenen niet zo radicaal aan bod komen. Het is ook een echte Stuc-programmatie, in die zin dat we niet zozeer proberen animatiefilm an sich te definiëren, maar gewoon het open te trekken. Ik heb dan ook geprobeerd om elke avond alle stijlen en technieken aan bod te laten komen zodat er telkens oude films en de nieuwste films met computeranimatie tussen zitten. Zo krijg je heel ekstreme stemmingen die elkaar afwisselen en hopelijk door dat continue contrast toch blijven boeien."

Veto: Waarom juist combinaties van thema's als 'pop en propaganda' of 'lust en informatie'?

Carels: "Het gaat telkens om thema's die complementair lijken, maar die heel volgens mij dan toch weer niet helemaal blijken te zijn. Tussen propaganda en populaire cultuur zit er niet zoveel verschil. In het ene geval keuren we het af en in het andere geval appreciëren we het. Maar in feite gaat het om dezelfde techniek die gebruikt wordt om ons te overdonderen. Voor lust en informatie geldt hetzelfde: we zitten momenteel in een soort infotainmenttijdperk waar we met plezier en liefst heel snel zoveel mogelijk zappen, zoveel mogelijk beelden consumeren. Informatie klinkt heel neutraal, en weinig welustig terwijl het dat zeker wel is. Lust is dan weer zodanig opgepept en gestandaardiseerd, dat het als een informatieproduct gepresenteerd wordt. Het programma is ook een soort zap-programma, zappen tussen stijlen, onderwerpen."

Reklamewereld

Veto: Er zitten weinig Belgische films in het programma. Is dat toeval of valt er gewoon weinig interessants te rapen in eigen land?

Carels: "We hebben een traditie van kwaliteit. We hebben waarschijnlijk meer prijzen gewonnen met animatiefilms dan met live-action-films. Er zijn heel goede animatiescholen in België: in Gent, Sint-Lucas in Brussel. Maar daarnaast gebeurt er niet veel. Het respect voor eigen talent is inderdaad wel een probleem. In Engeland bijvoorbeeld wordt er veel meer gedaan om mensen na hun studie echt professioneel te laten werken. Ook de kanalen tussen de commerciële en de auteursanimatiefilm zijn er veel ruimer. Er is MTV, Channel Four, The British Film Institute. In België is er alleen de reklamewereld. Wat kan een jonge talenteerde Belgische animatiefilmster dan best doen: het land verlaten en in het buitenland naar mogelijkheden gaan zoeken."

"Maar het was ook niet de bedoeling om hier chauvinistisch te werken zoals bij de programma's voor kortfilms bijvoorbeeld. Ik wilde meer een algemeen beeld geven. De nadruk ligt dan vanzelf een beetje op Engeland, omdat daar momenteel het zwaartepunt ligt."

Karen De Pooter

Van dinsdag tot vrijdag is er telkens een luik van het animatiefilm-programma te bekijken, telkens om 20.00 uur. Meer informatie in de agenda.

"Er is in feite niet zo'n groot verschil tussen Jurassic park en Tiktak." (foto Karel De Weerd)